

Een paar bijzondere gevallen

Jaarverslag 2002

Een paar bijzondere gevallen

Rialto is er voor automobilisten die nergens anders terecht kunnen, dat weten veel mensen wel. Maar Rialto doet veel meer. Bijzondere verzekeringen voor bijzondere mensen, of voor bijzondere situaties - omdat die tóch verzekerd moeten zijn.

In dit jaarverslag geven we een aantal voorbeelden van onze verzekerden. Zomaar wat voorbeelden van de mensen voor wie we het allemaal doen.

Van La Paz naar Breukelen

Wat doet een **Boliviaanse zakenman** in een Nederlands huurkantoor? Jorge Romero leunt licht achterover. "Ik ben in West-Europa om contacten te leggen namens een aantal vooraanstaande Boliviaanse metaalproducenten. Wij willen ons sterker positioneren bij de westerse hi-tech industrie." Romero formuleert zorgvuldig, zijn Engels heeft een melodieuze klank. "Met name zilver en wolfram kunnen wij concurrerend en tegen aantrekkelijke condities aanbieden. Al blijft het een niche-markt. In totaal blijf ik anderhalf jaar in Europa, telkens een paar maanden in een ander land." Maar waarom is hij **in zijn eigen auto** blijven rijden, compleet met Boliviaans kenteken? "Ah, u heeft mijn auto gezien?" Romero glimlacht breed: "Deze oude Chevrolet is een stukje thuis dat ik altijd bij me heb: in La Paz rijd ik er ook alle dagen mee. Het bleek zelfs **goedkoper** om hem in een container hier naartoe **te verschepen**, dan om steeds met huurauto's te werken." Was dat dan geen enorme papierwinkel? "Dat viel wel mee. Vooral omdat ik hem niet echt importeer, want hij houdt zijn oorspronkelijke kenteken. Alleen de **verzekering**, dat was even zoeken. Maar ik ben dus bij Rialto uitgekomen. Die verzekering houd ik ook als ik na de zomer naar Wenen verhuis." Dus dat levert verder geen problemen op? "Nee. Al word ik wel erg vaak aangehouden door de politie. Maar die zeggen meestal eerlijk dat ze alleen erg nieuwsgierig zijn om te weten wie dat nu is, iemand die rondrijdt in een Amerikaanse slee met zo'n exotische nummerplaat."

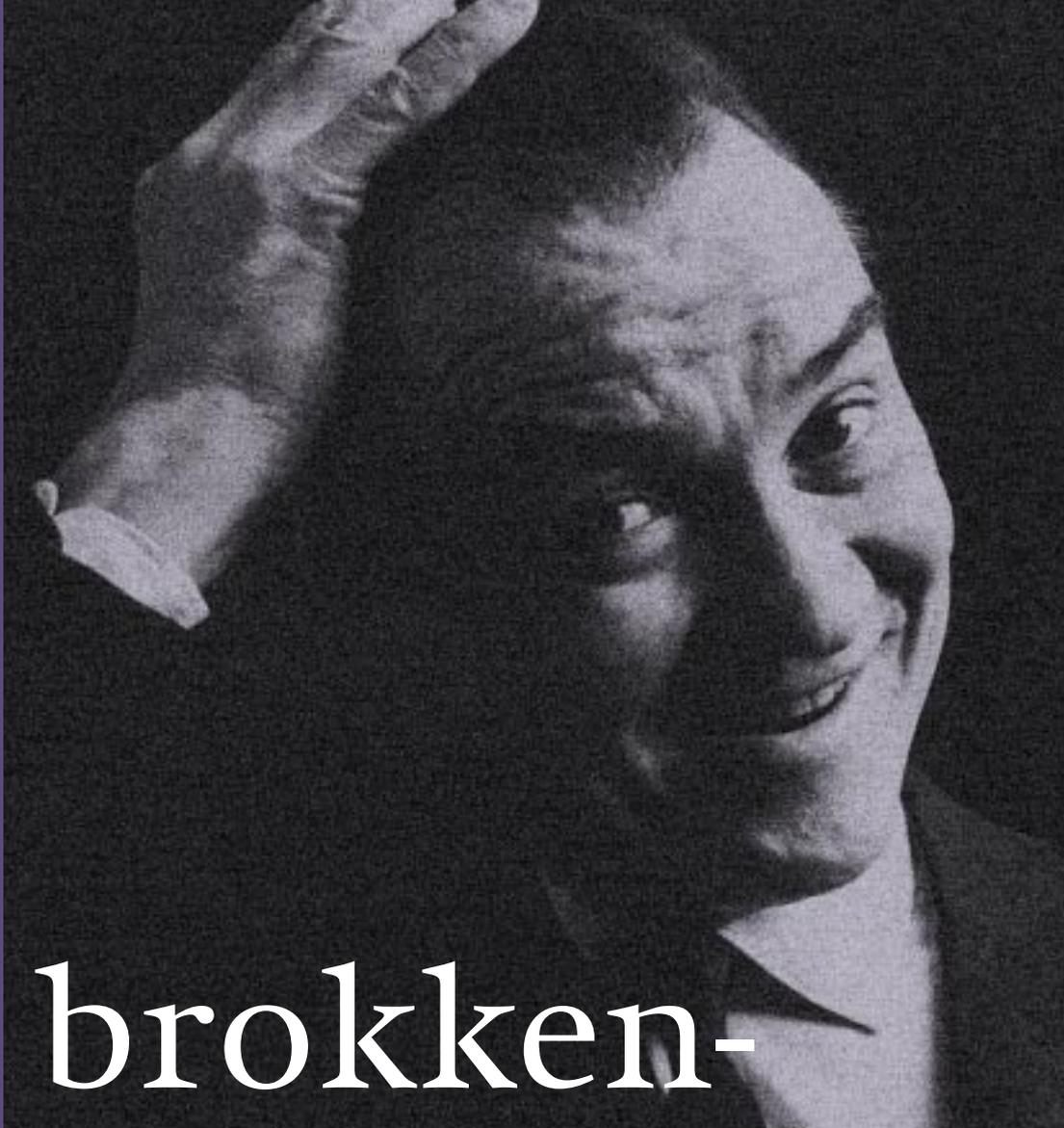
Op vrije voeten

Op het eerste gezicht is het een onopvallende man. Een beetje ouwelijk voor de veertig jaar die hij volgens zijn dossier telt. En er is misschien iets behoedzaams in de manier waarop hij een trekje neemt van zijn sigaret. Maar verder niets bijzonders. En dat is ook precies de bedoeling: Van S. moet straks weer als doodgewone burger kunnen **functioneren in de maatschappij**. Hij is er bijna klaar voor.

Er ligt al een lange weg achter hem. Aan het einde van een niet onaanzienlijke periode van detentie volgde de onzekerheid van de TBS. In de Van Mesdagkliniek heeft hij leren omgaan met zichzelf, met zijn verleden en vooral ook met zijn toekomst. Die periode was in feite nog zwaarder dan **de tijd in de gevangenis**, met zijn snel geleerde routine. Maar juist daardoor heeft hij weer wat uitzicht gekregen.

Straks gaat de deur naar de maatschappij open. Niet ineens, maar stukje bij beetje. Eerst een dag, later een weekend, en nog weer later hopelijk definitief. Bij die **terugkeer in de samenleving** horen allerlei praktische zaken. Leren met een pinpas omgaan, en met euro's. Hij moet bij de gemeente bijzondere bijstand aanvragen, en een huis bij de woningbouw. En straks inschrijven bij een serie uitzendbureaus. Zelf verantwoordelijkheid nemen, daar draait het om. Daar hoort ook **een aansprakelijkheidsverzekering** voor particulieren bij, zei de reclassering - van Rialto. Want hij moet niet in moeilijkheden komen als hij straks, bijvoorbeeld, in de supermarkt per ongeluk een rek met wijn omver zou stoten. Straks, als hij weer terug is.

De brokken- piloot

Afgelopen november was hij voor de derde keer in twee jaar bij iemand naar binnen gereden. Domme pech, vindt hij nog steeds. Goed, hij reed met zijn wagen wat harder dan toegestaan, maar dit keer had vooral de laagstaande zon hem parten gespeeld. Toch was de verzekering onverbid- delijk geweest: de WA-polis werd opgezegd, vanwege het onverantwoorde risico dat hij kennelijk vormde. Wat nu? Zonder auto kan hij niet. Als buitendienstmedewerker kan hij toch moeilijk met de bus bij zijn klanten langs. En los daarvan: hij is een echte liefhebber. De voorkant van zijn BMW 525i - 1988, alle opties, zilvergrijs metallic - had hij net weer opnieuw laten spuiten. Alleen al daarom was hij nog zieker van de aanrijdingen dan ieder ander zou zijn.

"Er is nog één mogelijkheid," had z'n verzekeringsadviseur toen gezegd. "We vragen een offerte bij Rialto aan." Toen hij de premie zag moest hij wel even slikken. En dat bedrag kwam natuurlijk bovenop de reparatie van z'n wagen. Maar goed, hij kan weer een gewone verzekering nemen als hij zich een aantal jaren netjes gedraagt. En nu kan hij tenminste weer rijden. Zijn vrouw heeft dat goed begrepen. Met Sinterklaas had ze een verkreukelde surprise in elkaar gezet, en daarin zat een waardebon van rijsschool 'Geslaagd'. Hij had er nog wel om kunnen lachen. Nou ja, glimlachen. Zijn BMW staat alweer te glimmen in de zon. Geen krasje of deukje te zien. En dat wil hij heel graag zo houden.

Overdekt brommen

"Soms hoor je dat opgewonden getoeter achter je, maar ja, harder kan hij niet. Dat zou niet eens mogen. Dus ze wachten maar rustig tot ze er langs kunnen, hoor. Toen ik vroeger zelf auto reed, deed ik echt niet zo opgewonden. Maar dat **autorijden**, dat kon op een gegeven moment gewoon **niet meer**. Geen geld, en ik werd ook wat slechter. Fietsen ging ook niet, met die heup, nee zeg, ik moet er niet aan denken. Maar je wilt toch de deur uit, je moet je boodschappen doen. En ik klaverjas twee keer in de week met een stel oud-collega's, in Overvecht. Daar ben ik met mijn brommobiel in een half uur. En dan is dit wagentje echt een uitkomst: je zit droog, je hoeft niet te trappen, en je boodschappen passen er makkelijk in. Je kan er zelfs met z'n tweeën in, geen probleem. Mijn rijbewijs is verlopen, maar dat heb je ook **niet nodig**. 't Is zeg maar een soort van brommer, qua verkeersregels dan, hè, maar je rijdt dus wel gewoon tussen de auto's. Och, dat doen brommers tegenwoordig ook, is het niet? En hij ziet er ook echt als een autootje uit. Trouwens, zo goedkoop zijn ze niet, je kan er een knappe gebruikte wagen voor kopen, vergis je niet. Aan de andere kant: er gaat diesel in en hij loopt bijna 1 op 30! De verzekering was ook niet moeilijk kiezen, want de dealer zei dat dat **alleen bij Rialto** kan. Nou, da's dan makkelijk geregeld. Niet dan?"

De pechvogels

'When it rains, it pours,' zeggen de Engelsen. Wij Nederlanders houden het op de wijsheid dat een ongeluk nooit alleen komt. Daar kan de familie Barendse van meepraten. Dit Gelderse gezin lijkt een ware pechmagneet. Ze blijven er evengoed monter onder: het is maar geld, en we zijn allemaal nog gezond. De ellende begon toen zoonlief vorig najaar zijn mountain-bike iets te hardhandig tegen een winkelruit parkeerde. De fiets kon er wel tegen, de ruit niet. De filiaalhouder was zeer ontstemd, maar gelukkig: niemand gewond. Verzekeringsgevalletje.

Nog geen maand later ging het mis toen pa Barendse de dakgoot bladervrij wilde maken. Hij had de huurladder al helemaal uitgeschoven, maar hij hield 'm niet. In slow motion sloeg het gevaarte als een hakbijl zijwaarts in de richting van de serre. Totaal vernield. De assurantietussenpersoon rekende fijntjes voor wat een loodgieter zou hebben gekost, voor dat gootklusje. En waarschuwde dat de verzekeraar niet zo blij zou zijn.

Alleen mevrouw Barendse was nog niet aan de beurt geweest. Tot begin december, althans. Verwarm de oven voor op 200 graden, had het cake-recept gezegd. Maar er stond niet bij: Haal eerst alle plastic bakjes uit de oven, anders is uw keuken straks zwartgeblakerd. Toen de brandweer inrukte kon de familie Barendse op zoek naar een nieuwe calamiteiten-verzekeraar. Dat werd dus Rialto. Maar als ze een paar jaar schadevrij blijven, dan kunnen ze weer bij een reguliere maatschappij terecht. "Een paar jaar schadevrij - dat lijkt me sowieso wel wat," zegt mevrouw Barendse.